

PER TELEFAX +31 88 043 2838

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Directie Asiel & Bescherming
Postbus 18
9560 AA Ter Apel

Datum: 15 november 2022
Inzake: **Bezwaarschrift**
Uw kenmerk: **V-nummer 2921816989**
Ons kenmerk: **Klantnummer K1-164944614383**

Geachte heer/mevrouw,

Ondergetekende, mr. J.S. Pols, kantoorhoudende te (2114 ED) Vogelenzang aan de Deken Zondaglaan nr. 72, tekent hiermee namens de heer **David Vaughan Icke** bezwaar aan tegen het besluit van 3 november 2022 met kenmerk 2921816989 waarmee aan cliënt medegedeeld is dat hij voor de duur van twee jaar gesignaleerd in het SIS II en hem de toegang tot het Schengengebied ontzegd is. Een machtiging treft u bijgaand aan.

Met dit besluit kan cliënt zich op navolgende gronden niet verenigen.

Het besluit

Aanleiding voor het besluit was het voornemen van cliënt om op 6 november 2022 fysiek of digitaal als spreker deel te nemen aan de door Samen voor Nederland georganiseerde demonstratie met als thema de wereldvrede.

De deelname van cliënt zou volgens een op 31 oktober 2022 gedateerd informatierapport van de Dienst Regionale Informatie Organisatie (DRIO) en bij de politie bekende informatie de zorg rechtvaardigen dat zijn voordracht spanningen tussen bevolkingsgroepen kan veroorzaken en daarmee de openbare orde en openbare rust kan verstoren.

Voorts zou cliënt internationaal bekend staan als verspreider van complottheorieën waarbij cliënt zou stellen dat de wereld geregeerd wordt door reptielen, een groep machtige buitenaardse wezens die zich als mensen voordoen. Volgens critici zou dit een metafoor zijn voor een (deels) Joodse elite die een almachtige geheime wereldregering vormt en in alle geledingen van de samenleving actief is.

Verder wijst u naar het 56ste Dreigingsbeeld Terrorisme van 21 april 2022 dat verslag doet van een beweging gevoed door compromisloze complottheorieën waarin in Nederland een elite aan de macht is die een onderdrukkende agenda doorvoert waartegen verzet nodig is.

Complottheorieën, antisemitisme en Holocaustontkenning kunnen volgens u de rechtsstaat schaden en de legitimiteit van gezagsdragers ondermijnen en anderzijds omdat in nationale wetgeving en internationale verdragen een verbod is vastgelegd op het aanzetten tot haat.

U ziet grond om aan te nemen dat het gedachtengoed van cliënt kan aanzetten tot meer geweld tegen politici als ze niet meer als mensen gezien worden. Door cliënt een podium te geven kan dit volgens u in Nederland leiden tot verstoring van de openbare orde of het plegen van geweld, zelfs als cliënt daartoe zelf niet expliciet oproept.

Concluderend stelt u dat deelname aan de demonstratie tot verontwaardiging leidt bij diverse linkse organisaties die meerdere tegendemonstraties aangemeld hebben. U acht het *niet ondenkbaar* dat de voordracht van cliënt tot een verstoring van de openbare orde zal leiden. De fysieke aanwezigheid zou aanleiding kunnen geven tot sterkere reacties vanuit de tegendemonstraties.

Het beschermen van de openbare orde en de openbare veiligheid laat u prevaleren boven de belangen van cliënt die gediend zijn met een (tijdelijk) verblijf in Nederland en zijn vrijheid van meningsuiting.

Op deze gronden acht u de aanwezigheid van cliënt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit de u ter beschikking staande gegevens blijkt niet dat de signalering een ongerechtvaardigde inbreuk maakt op het privé- of familie- en of gezinsleven van cliënt als bedoeld in artikel 8 EVM. Evenmin ziet u bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan de signalering achterwege zou moeten blijven, temeer daar cliënt ook online voordrachten kan uitdragen en op die manier gebruik kan maken van zijn vrijheid van meningsuiting.

Bezwaargronden

De signalering in het SIS II vormt voor cliënt een ernstige en ontoelaatbare inperking van zijn fundamentele vrijheidsrechten, namelijk de vrijheid van meningsuiting, betoging, vereniging en reizen. De signalering in 26 Schengenlanden en in landen die de SIS-signaleringen overnemen zoals de Verenigde Staten betekent dat cliënt feitelijk het Verenigd Koninkrijk niet meer kan verlaten. Het besluit is voorts gebrekkig gemotiveerd, misbruik van bevoegdheden en disproportioneel. Hierna zullen volgende bezwaargronden besproken worden:

- A) Het besluit hanteert een onjuiste toetsingsmaatstaf
- B) Er is niet voldaan aan de vereiste criteria voor opname in het SIS II
- C) Misbruik van bevoegdheden: met de signalering wordt de Wet Openbare Manifestaties omzeild
- D) Het besluit is strijdig met artikel 21 van de Verordening: proportionaliteitsvereiste
- E) Schending hoorplicht

Sub A: Het besluit hanteert een onjuiste toetsingsmaatstaf

De eerste bezwaargrond richt zich tegen het onjuiste criterium dat het besluit hanteert. Artikel A2/12 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) bepaalt:

12.2. Opneming van signaleringen

In ieder geval in de volgende situaties volgt opname van de gegevens van een vreemdeling in het (N)SIS:

- *een vreemdeling bij wie concrete aanwijzingen zijn dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. De signaleringsduur is 2 jaar.*

Het besluit is gegeven omdat er concrete aanwijzingen zouden zijn dat de komst van cliënt naar Nederland een gevaar zou vormen voor de openbare orde en openbare rust.

Artikel 24 van de Verordening (EG) Nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (hierna: "de Verordening") geeft de voorwaarden voor signaleringen met het oog op weigering van toegang tot verblijf:

Artikel 24

1. Gegevens over met het oog op weigering van toegang of verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen worden opgenomen op grond van een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing, op basis van een individuele beoordeling. Het recht van beroep tegen deze beslissingen wordt uitgeoefend overeenkomstig de nationale wetgeving.

2. Indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond is op een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid dat de aanwezigheid van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat kan opleveren, wordt een signalering opgenomen. Dit is in het bijzonder het geval bij:

a) een onderdaan van een derde land die in een lidstaat schuldig is bevonden aan een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;

b) een onderdaan van een derde land te wiens aanzien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij ernstige misdrijven heeft gepleegd, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat hij overweegt dergelijke feiten te plegen op het grondgebied van een lidstaat.

Volgens het tweede lid van deze bepaling dient het dus te gaan om gevaar voor de openbare orde en veiligheid of de nationale veiligheid. Met een toets of sprake zou kunnen zijn van verstoring van de openbare rust is door verweerder dan ook een te ruim en te licht criterium toegepast.

Bovendien is het besluit op dit onderdeel innerlijk tegenstrijdig, nu op pagina 5 wordt geconcludeerd dat de aanwezigheid van cliënt hier te lande *een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt*. Met een toets of sprake zou kunnen zijn van verstoring van de openbare rust is het bestreden besluit ook in zoverre ondeugdelijk gemotiveerd.

Sub B: Er is niet voldaan aan de vereiste criteria voor opname in het SIS II

Voor zover het besluit het juiste criterium zou hanteren, is evident niet voldaan aan de gestelde voorwaarde voor een signalering op grond van artikel 24 van de Verordening, namelijk *gevaar voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid*.

Artikel 24 lid 2 geeft wel een richtsnoer, namelijk als de betrokkene veroordeeld is voor een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van minimaal één jaar opgelegd kan worden of als er *gegronde redenen* zijn om aan te nemen dat de betrokkene ernstige misdrijven heeft gepleegd of overweegt deze te plegen op het grondgebied van een lidstaat.

Vaststaat dat cliënt nooit veroordeeld werd voor een misdrijf. Evenmin biedt het besluit aanknopingspunten voor *gegronde redenen* dat cliënt voornemens was of is om een misdrijf te plegen op Nederlands grondgebied, noch wordt dit gesteld. In een arrest van 12 december 2019 oordeelde het HvJEU in de zaak C-380/18 in een verzoek om een prejudiciële beslissing in de zaak van de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, tegen E.P. als volgt:

"Indien er geen veroordeling heeft plaatsgevonden, kunnen de bevoegde autoriteiten zich daarentegen alleen beroepen op een bedreiging van de openbare orde indien er concordante, objectieve en nauwkeurige elementen zijn op grond waarvan deze onderdaan kan worden verdacht van het plegen van een dergelijk strafbaar feit."

Het is aan de verwijzende rechter om na te gaan of de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale praktijk aan deze vereisten voldoet."

De Raad van State oordeelde bij uitspraak van 2 september 2020 (20167668/3/V1) in navolging van de hiervoor geciteerde prejudiciële beslissing:

"Indien de desbetreffende vreemdeling niet is veroordeeld, kunnen de bevoegde autoriteiten alleen stellen dat die vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde indien er met elkaar overeenstemmende, objectieve en nauwkeurige elementen zijn op grond waarvan die vreemdeling kan worden verdacht van het plegen van een strafbaar feit."

De lat ligt dus hoog: alvorens iemand zonder voorafgaande strafrechtelijke veroordeling gesignaleerd kan worden op grond van gevaar voor de openbare orde of veiligheid moet er sprake zijn van een gesubstantieerde en objectiveerbare verdenking.

Terzijde moet hier opgemerkt worden dat het DRIO-advies stelt dat het *niet ondenkbaar is dat de komst van David Icke bij de 'Samen voor Nederland' demonstratie zal leiden tot een verstoring van de openbare orde*. Dit is een boterzachte inschatting: alles kan *niet-ondenkbaar* zijn zonder dat er sprake is van een concreet en reëel risico.

Ook als er wel sprake zou zijn van een concrete verdenking – *quod non* – is dat volgens het Europese Hof van Justitie op zichzelf onvoldoende als basis voor een signalering:

"In het licht van een en ander kan artikel 6, lid 1, onder e), van de Schengengrenscodex niet aldus worden uitgelegd dat het zich in beginsel verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een terugkeerbesluit wordt vastgesteld tegen een niet-visumplichtige onderdaan van een derde land, die zich voor een kort verblijf op het grondgebied van de lidstaten bevindt, wanneer hij wordt verdacht van het plegen van een strafbaar feit, zonder dat is vastgesteld dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving van de betrokken lidstaat aantast."

Er is geen veroordeling noch een gesubstantieerde en concrete verdenking. Het besluit beperkt zich tot algemeenheden dat *complottheorieën, antisemitisme en Holocaustontkenning* strafbaar gesteld zijn in nationale wetgeving en internationale verdragen als aanzetten tot haat.

Dit soort verdachtmakingen kunnen vanzelfsprekend nooit een basis bieden voor het besluit: de staatssecretaris misbruikt de bevoegdheid van artikel 24 van het Verdrag om de meningsuiting van cliënt op een onaanvaardbare wijze in te perken.

De mening van de staatssecretaris dat de boodschap van cliënt *complottheorieën verspreidt*, doet niet ter zake. Het is niet aan de staatssecretaris om een inhoudelijk waardeoordeel over meningen van cliënt te vormen zolang deze geen verdenking van een strafbaar feit constitueert. De kern van de boodschap die cliënt verspreidt is dat de huidige politici en beleidsmakers systematisch misdrijven plegen door de rechtsstaat uit te hollen, een pandemie fingeerden om een agenda door te drukken en de bevolking te onderwerpen aan medische experimenten.

Deze mening heeft grote overlap met in bredere kring gedragen opvattingen hetgeen niet betekent dat algemene overeenstemming bestaat over de theorie dat *reptilians* – niet reptielen - hiervoor verantwoordelijk dragen. Christelijke kringen geloven bijvoorbeeld dat politici bezeten zijn door de duivel.

Het gaat hier echter over uitlatingen die binnen de vrijheid van meningsuiting vallen. In een democratische rechtsstaat moeten politieke ideeën die de bestaande orde ter discussie stellen en met inzet van vreedzame middelen een verandering propageren, de ruimte krijgen om uitgedragen te worden. Cliënt wijst in dit verband naar de uitspraak *Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası v. Turkey*, § 70:

"in a democratic society based on the rule of law, political ideas which challenge the existing order and whose realisation is advocated by peaceful means must be afforded a proper opportunity of expression ()."

De overtuiging van cliënt is dat verandering bewerkstelligd wordt door het verspreiden van informatie. Cliënt gelooft niet in geweld en heeft in de dertig jaar dat hij zijn ideeën verspreidt nooit aangezet tot het gebruik daarvan. Dit blijkt ook uit het feit dat cliënt nooit veroordeeld werd voor een dergelijk delict of enig ander strafbaar feit.

Ook sprak cliënt gedurende tientallen jaren op demonstraties wereldwijd zonder dat dit ooit tot verstoringen van de openbare orde of strafrechtelijke vervolging leidde, maakt duidelijk dat cliënt staat voor geweldloze oppositie.

In het besluit wordt nog gesteld dat de beweging zich kenmerkt door fantasieën over gewelddadige eigenrichting en dat de elite zich uiteindelijk moet verantwoorden voor tribunalen. Dit is een contradictie in terminis: een tribunaal is per definitie geen eigenrichting maar een speciale rechtbank meestal ter vervolging van oorlogsmisdaden. Zoals hierna sub c nog nader zal worden toegelicht maakt cliënt bovendien geen onderdeel uit van deze beweging en is ook op geen enkele wijze onderbouwd in welk verband hij tot die beweging zou staan.

De suggestie dat cliënt zou aanzetten tot haat ontbeert elke substantiëring en concretisering. Een dergelijke vage beschuldiging vormt eveneens een schending van de vrijheid van meningsuiting. Het EHRM oordeelde dat beschuldigingen van *hate speech* duidelijk en concreet gedefinieerd moeten zijn om een situatie te voorkomen waarin een brede uitleg van het begrip leidt tot misbruik en selectieve vervolging om afwijkende meningen te onderdrukken. *De Guide on Article 10 of the European Convention on Human Rights Freedom of expression* van het EHRM zegt hierover het volgende:

*"4. In another case, the Court reiterated that criminal-law provisions (in the case in question, related to hate speech) must clearly and precisely define the scope of relevant offences, in order to avoid a **situation where the State's discretion to prosecute for such offences becomes too broad and potentially subject to abuse through selective enforcement.** (Savva Terentyev v. Russia, § 85; see also Altuğ Taner Akçam v. Turkey, §§ 93-94)"*

Aan cliënt wordt voorts tegengeworpen dat zijn uitlatingen *antisemitisch* zouden zijn. Het DRIO-rapport dat in het besluit wordt geciteerd, verbindt de reptilianentheorie met antisemitisme:

"Volgens critici zijn de reptielen een metafoor voor een (deels Joodse) elite die een almachtige geheime wereldregering vormt en in alle gelederen van de samenleving actief is."

Vanzelfsprekend is het niet aan de Nederlandse overheid om een uitleg te geven aan de woorden van cliënt. Daarover gaat in de eerste plaats degene die deze theorie bedacht of verwoord heeft. Het is merkwaardig dat cliënt als antisemitisch bestempeld wordt op basis van een interpretatie van niet nader genoemde critici.

Overigens is deze valse aantijging van elke betekenis ontdaan nu het zou gaan om een elite die **deels** Joods is. Daarmee wordt erkend dat de theorie gaat over een groep mensen, waar zich voor een deel ook Joden onder bevinden.

Cliënt stelt inderdaad dat er een groep mensen op de achtergrond grote invloed heeft op de politiek en het beleid in grote delen van de wereld en dat daarmee de democratie in deze afzonderlijke landen wordt bedreigd of zelfs teniet wordt gedaan. Kritiek op dergelijke praktijken valt binnen de vrijheid van meningsuiting en heeft, omdat die los staat van de religieuze overtuiging en etnische afkomst van deze mensen, niets van doen met antisemitisme. Er is dan ook geen gesubstantieerde verdenking van een strafbaar feit. Doch zelfs als dat wel het geval zou zijn – *quod non* - is het de vraag of dit een ernstig strafbaar feit oplevert in de zin van artikel 24 van de Verordening.

Dit geldt ook voor de beschuldiging van Holocaustontkenning. Los van het feit dat Nederland geen bepaling kent die dit strafbaar stelt, ontbeert de aantijging elke feitelijke grondslag. In de publieke discussie die door politici en de media aangezwengeld werd, is nergens een onderbouwing met concrete uitlatingen van cliënt gegeven. Cliënt ontkent de Holocaust niet en deed ook geen uitspraken met die strekking.

Het feit dat er geen bezwaar bestond om cliënt via een live-verbinding te laten spreken – dit zou minder weerstand ondervinden – betekent dat ook de staatssecretaris meent dat de voordracht tijdens de demonstratie naar verwachting geen strafbare elementen bevat: ander zou ook een liveverbinding verboden moeten worden.

Dit soort ongefundeerde beschuldigingen mogen nooit lichtzinnig gedaan worden: dit geldt *a fortiori* voor overheden. De wijze waarop zonder enige terughoudendheid door overheidsorganen – waaronder de minister – tegenover cliënt ongefundeerde beschuldigingen zijn gedaan als *Jodenhater* alsook de beschuldigingen die door het CIDI en de media verspreid zijn, vallen onder aanzetten tot haat en geweld. Cliënt beschouwt deze uitlatingen als laster en smaad.

De brief verwijst ook nog naar het 56ste Dreigingsbeeld Terrorisme Nederland van 21 april 2022 van de Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en Veiligheid (NCTV), waarin nog andere complottheorieën worden aangeduid, zonder te concretiseren wat die met cliënt te maken hebben. Dit lijkt plat gezegd op een partijtje moddergooien om cliënt in verband te brengen met zoveel mogelijk personen of groepen die kennelijk bereid zijn om zo nodig met geweld verzet tegen de overheid te plegen. Los van het feit dat niet gesteld of gebleken is op welke concrete wijze cliënt met deze mensen of groepen in verband zou staan, meldt het rapport dat er *relatief weinig ernstig geweld uit de radicale onderstroom is geweest* en in de toekomst het gevaar *waarschijnlijk* vooral gelegen is in de ondermijnende werking op de democratische rechtsorde. Dit zijn opnieuw niet gesubstantieerde verdachtmakingen van legitieme en breed gedragen protestuitingen. De NCTV ontbeert overigens door het ontbreken van een wettelijke grondslag elke bevoegdheid en autoriteit voor haar activiteiten.

De rest van het besluit bevat uitweidingen die erop neerkomen dat het gevreesde gevaar voor de openbare orde **niet** gelegen is in door cliënt gepleegde misdrijven of de vrees dat hij misdrijven zal plegen, maar in de mogelijk gewelddadige reactie van tegenstanders op de denkbeelden van cliënt. Dit draagt niet bij aan de onderbouwing dat cliënt een gevaar voor de openbare orde en veiligheid vormt in de zin van artikel 24 van het Verdrag: er moet sprake zijn van strafbare feiten of verdenking daarvan aan de zijde van cliënt.

De signalering in het SIS II laadt de verdenking op zich dat die tot doel heeft om ongewenste meningen te onderdrukken hetgeen een schending is van artikel 10 EVRM, namelijk de vrijheid van meningsuiting van cliënt.

De conclusie is daarmee duidelijk: de motivering van het besluit komt niet verder dan vage niet gespecificeerde aantijgingen die geen verdenking rechtvaardigen van enig (ernstig) strafbaar feit dat voldoet aan de uitleg van artikel 24 lid 2 van de Verordening in de zin van de prejudiciële vraag van 12 december 2019 en de door de Raad van State in haar uitspraak van 2 september 2020 vastgestelde criteria, namelijk dat de bevoegde autoriteiten alleen kunnen stellen dat een vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde indien er met elkaar overeenstemmende, objectieve en nauwkeurige elementen zijn op grond waarvan die vreemdeling kan worden verdacht van het plegen van een strafbaar feit.

Sub C: Misbruik van bevoegdheden, met de signalering wordt de Wet Openbare Manifestaties omzeild

De derde bezwaargrond ziet op het misbruik van de bevoegdheid door met een SIS II-signalering te voorkomen dat cliënt zou spreken op de demonstratie van 6 november

2022. Zowel het besluit zelf als de parlementaire stukken over deze kwestie doen hier niet geheimzinnig over.

De onderbouwing van het besluit begint met volgende zinsnede:

"Uit dit informatierapport blijkt dat u voornemens bent om op 6 november 2022, fysiek of digitaal deel te nemen aan een demonstratie te Amsterdam en aldaar de demonstranten toe wilt spreken."

Ook de rest van de brief maakt duidelijk dat het voorkomen van de deelname aan de demonstratie het doel is:

"Door u toegang tot Nederland te verlenen, wordt u een podium gegeven om uw theorieën in persoon te verkondigen en daarmee het in Nederland tot verstoring van de openbare orde of tot het plegen van geweld kan leiden, ook als u daartoe zelf niet expliciet oproept."

"Samenvattend wordt overwogen dat uit het informatiebericht van de Politie Amsterdam naar voren komt dat uw deelname aan de demonstratie bij diverse organisaties, waaronder Joodse organisaties en linkse groeperingen, tot verontwaardiging heeft geleid en dat meerdere tegendemonstraties zijn aangekondigd waarbij het niet ondenkbaar is dat uw voordracht tot een verstoring van de openbare orde zal leiden."

"Geconstateerd kan worden dat de bij de Politie Amsterdam bekende informatie over u de zorg rechtvaardigt dat uw voordracht in de Nederlandse context dermate grote spanningen tussen bevolkingsgroepen kan veroorzaken dan wel bestaande spanningen verder zal laten escaleren, dat daarmee de openbare orde en openbare rust zal worden verstoord."

De signalering in het SIS II beoogt dus te voorkomen dat cliënt zijn voordracht zou houden tijdens de demonstratie op 6 november 2022. Leden Elian (VVD) en Segers (CU) stellen in de Tweede Kamer de volgende vraag aan de minister over de bijeenkomst in Amsterdam waar David Icke zal spreken:

Vraag 3

Welke acties kunnen worden genomen om te voorkomen dat David Icke zal spreken?

Antwoord op vraag 3

"Verder is het aan de burgemeester om demonstraties in goede banen te leiden, waarover verantwoording wordt afgelegd aan de gemeenteraad. Daarbij is het uitgangspunt dat de burgemeester zich inspant om demonstraties te faciliteren. Het verbieden of beperken van demonstraties is op grond van de Wet openbare manifestaties alleen toegestaan ter bestrijding van wanordelijkheden, in het belang van het verkeer en om de gezondheid te beschermen. Zoals in het antwoord op vraag 2 aangehaald, mag de inhoud geen grond zijn voor het vooraf."

"Tot slot wordt op verzoek van Amsterdam momenteel door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) onderzocht, of David Icke toegang tot Nederland ontzegd kan worden."

Ook in Toelichting bij de antwoorden op deze Kamervragen wordt duidelijk wat het doel van de signalering is:¹

"Inhoud

Aanleiding voor het stellen van de vragen vormt het nieuws dat een samenwerkingsverband van een aantal organisaties onder de naam 'De dag van de menselijke verbinding', de Engelsman David Icke heeft uitgenodigd om te spreken op een openbare bijeenkomst op 6 november a.s. op de Dam in Amsterdam.

In de antwoorden laat u zich afkeurend hierover uit en spreekt u in de eerste plaats de organisatoren op hun verantwoordelijkheid aan. U geeft echter ook aan dat u de vrijheid van meningsuiting en de demonstratievrijheid hoog in het vaandel hebt staan.

Gevraagd naar de mogelijkheden om dit te voorkomen verwijst u primair naar de verantwoordelijkheid van de burgemeester om demonstraties in goede banen te leiden en de zeer beperkte mogelijkheden om demonstraties is op grond van de Wet openbare manifestaties te verbieden of beperken."

De minister erkent voorts in de beantwoording dat het de taak van de burgemeester is om een demonstratie in goede banen te leiden en in dit geval geen aanknopingspunt bestaat voor een verbod.

Er is dus een weg gezocht om de WOM te omzeilen met het doel alsnog te voorkomen dat cliënt zal spreken. De signalering heeft in dit geval tot doel om de in artikel 9 Grondwet en artikel 10 en 11 EVRM gewaarborgde rechten op betoging althans *right of peaceful assembly* van cliënt te beperken.

Artikel 9 Grondwet lid 2 bepaalt:

"De wet kan regels stellen ter bescherming van de gezondheid, in het belang van het verkeer en ter bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden."

De Guidelines on Freedom of Peaceful Assembly van de Venice Commission (Hierna: "Guidelines"), onderdeel van de Raad van Europa (Study No 769/2014 CDL-AD(2019) en gebaseerd op de jurisprudentie van het EHRM benadrukken dat elke beperking van een demonstratie een grondslag bij wet moeten hebben. Dit geldt ook voor de bevoegdheid van autoriteiten die beperkingen opleggen:

"Restrictions Imposed Prior To or During an Assembly

128. Prior restrictions. As a rule, peaceful assemblies should be facilitated without restriction. In some circumstances, however, it may be necessary for restrictions to be imposed. Restrictions are only permissible if they follow the requirements set out in international human rights instruments, namely that the restrictions have a formal basis in law, follow a legitimate aim, and are necessary and proportionate.

*"129. Any restrictions must have a formal basis in law. Any restrictions imposed on assemblies must have a formal basis in law, **as must the mandate and***

¹ TK 2022/23, 20 oktober 2022, 4270829

powers of the restricting authority. *The same applies to sanctions imposed after an assembly. Legislation itself must be sufficiently precise to enable an individual to assess whether or not his or her conduct would be in breach of the law, and also to foresee the likely consequences of any such breach (see paragraphs 96 et seq., 'Requirements of the Legal Framework'). Clear definitions in domestic legislation are vital to ensuring that the law remains easy to understand and apply, and that a regulation does not encroach upon activities that do not need to be regulated. Definitions, therefore, should neither be too elaborate nor too broad."*

De wetgever gaf met de Wet Openbare Manifestaties (WOM) invulling aan de in artikel 9 lid 2 Grondwet vastgelegde opdracht. Deze wet geeft *uitsluitend* de burgemeester bevoegdheden om demonstraties te reguleren.

Als er beperkingen gesteld worden, dan is dus de burgemeester daartoe bevoegd. De staatssecretaris heeft dan ook geen bevoegdheid om middels een SIS II-registratie het verloop van een demonstratie te bepalen. Ook biedt de WOM geen bevoegdheid om met een feitelijk inreisverbod beperkingen op te leggen aan een demonstratie.

De demonstratie werd niet verboden maar op een slinkse manier gesaboteerd. Cliënt zou op 6 november 2022 de hoofdspreker zijn tijdens de manifestatie zijn. De organisatoren hebben na zijn feitelijk inreisverbod de demonstratie afgezegd.

Ten overvloede zal nog ingegaan worden op de vraag of de burgemeester op basis van de WOM wel had kunnen en mogen ingrijpen. Zoals hierna toegelicht, kon dat niet.

Beperkingen op basis van de mogelijke inhoud van toespraken tijdens demonstraties zoals in onderhavig geval, zijn niet toegelaten: kritiek op overheidsbeleid en beleidsmakers mogen op zichzelf nooit een reden vormen voor een beperking. Sterker, de grenzen van toelaatbare kritiek zijn veel ruimer ten aanzien van de overheid dan een privépersoon, ook voor demonstraties die de staat of een deel van de bevolking kunnen beledigen, choqueren of verstoren:

*"149. The potential illegitimacy of content-based restrictions. Speech and other forms of expression, including assemblies, enjoy protection under Article 11 ECHR and Article 21 of the ICCPR. In principle, therefore, any restrictions on assemblies should not be based on the content of the message(s) that they seek to communicate. Moreover, criticism of government policies or state officials' actions should never, of itself, constitute a sufficient ground for imposing restrictions on freedom of peaceful assembly – the European Court of Human Rights has often emphasized that the "limits of permissible criticism are wider with regard to the government than in relation to a private citizen." **This also applies to assemblies expressing views that may 'offend, shock or disturb' the state** or any sector of the population. The European Court of Human Rights has also stated that it is "unacceptable from the standpoint of Article 11 of the Convention that an interference with the right to freedom of peaceful assembly could be justified simply on the basis of the authorities' own view of the merits of a particular protest." Similar considerations apply with regard to imparting information or ideas contesting the established order or advocating for a peaceful change of the Constitution or legislation by non-violent means. It is the obligation of the state not only to refrain in principle from content based restrictions itself*

but also to protect against restriction by third party actors which may include ISPs."

De geschoktheid en verontwaardiging van het CIDI, politiek en linkse groeperingen zoals beschreven in het DRIO-rapport vormen daarom geen argument om de demonstratie te beperken.

De Guidelines waarschuwen voorts dat het onderdrukken van oppositionele geluiden in het belang van de nationale veiligheid door bijvoorbeeld beperkingen van het demonstratierecht, een tegenovergesteld effect hebben en de nationale veiligheid juist ondermijnen:

137. (...) Conversely, the systematic violation of human rights, including the right to freedom of peaceful assembly, undermines true national security and may jeopardize international peace and security. A State responsible for such violations cannot invoke national security as a justification for suppressing political dissent or opposition of any kind or for perpetrating repressive practices against its population.

De mogelijkheid dat tegendemonstraties voor verstoringen van de openbare orde en geweld zouden veroorzaken, kan evenmin een grond zijn voor het opleggen van beperkingen:

"134. "[t]he mere probability of tension and heated exchange between opposing groups during a demonstration is not enough to justify the prohibition of an assembly

Ook diverse rechtsgeleerden in Nederland hebben de afgelopen week ditzelfde standpunt ingenomen. Professor Brouwer stelt in De Stentor van 4 november 2022:

"In de brief die Icke deelt, staat dat het niet ondenkbaar is dat zijn komst naar de demonstratie zal leiden tot een verstoring van de openbare orde, bijvoorbeeld door een confrontatie tussen demonstranten en tegendemonstranten. Dat is volgens Jan Brouwer nog altijd geen reden om hem dan maar helemaal te weigeren. „Een rechter zal dan zeggen: dan zorg je maar dat er voldoende politie op de been is om de veiligheid te waarborgen. De overheid dient zich aan de spelregels te houden en moet zich daarin vooral niet verliezen. Het lijkt erop dat dat hier wel het geval."

Professor Brouwer wijst er ook op dat het de taak van de politie om mogelijke wanordelijkheden te voorkomen. Pas bij aantoonbare bestuurlijke overmacht kan een beroep op het voorkomen van wanordelijkheden worden gedaan. Daarmee geeft Brouwer uitdrukking aan hetgeen is bepaald in vaste jurisprudentie van het EHRM, zoals ook weergegeven in de Guidelines. De overheid heeft de plicht demonstraties te faciliteren ook als deze standpunten aanhangen die controversieel of impopulair zijn een vijandige oppositie kunnen genereren:

"81. Duty to protect and facilitate controversial but peaceful assemblies: State authorities must protect the organizers and participants of peaceful assemblies that espouse views that are controversial or unpopular, and which may generate hostile opposition, and shall protect peaceful assemblies from any person or group that intentionally seeks to limit or destroy the rights of others to assemble. In cases where assemblies annoy or give offence to persons opposing the message, the obligations of the

state go beyond a mere duty not to interfere – rather, there may be a need for active police measures to protect assembly organizers and participants from attacks by third parties. Potential disorder arising from hostility directed against those participating in a peaceful assembly must not be used to justify disproportionate restrictions on the assembly. However, an assembly may be prohibited as a last resort measure when the risk of violent counter-demonstrations may not otherwise be prevented or mitigated (see para. 133). The principle of proportionality must always be respected. The State has the duty to ensure that counter-demonstrators do not constitute an undue and serious interference with the main event’s ability to convey its message (see also above paragraph 4).

Voor zover de burgemeester niet in staat was om openbare ordeverstoringen te voorkomen, dan kan een verbod van de tegendemonstraties overwogen worden, maar **niet** van de hoofddemonstratie. Primair dient de burgemeester te zorgen voor afdoende politie-inzet zodat alle aangemelde demonstraties doorgang konden vinden. De coronademonstraties afgelopen jaar bewezen dat de burgemeester in staat is om een overmacht aan politie in te zetten.

Ook andere rechtskundigen hebben zich in deze zin uitgelaten. Het NRC haalt daartoe hoogleraar constitutioneel recht Jerfi Uzman (Universiteit van Amsterdam) en Sander Dikhoff, media-advocaat te Amsterdam aan.² De eerste ontwaart een trend sinds 2005 om het vreemdelingenrecht te gebruiken om mensen met onwelkome opvattingen het recht te ontzeggen Nederland binnen te komen. Met andere woorden, misbruik van bevoegdheid om censuur toe te passen. En dit is waarom aan cliënt de toegang tot het Schengengebied ontzegd werd: censuur.

De conclusie: hier is sprake van misbruik van bevoegdheid en dus van strijd met artikel 3:3 Awb. Uit het bestreden besluit blijkt dat het is genomen met het primaire of misschien wel enige doel om te voorkomen dat cliënt zou spreken op een demonstratie in Amsterdam. Voor het reguleren van demonstraties is niet de SGC of de Verordening het juiste instrument: de burgemeester van Amsterdam beschikt over de bevoegdheden die zijn neergelegd in de Wet Openbare Manifestaties. Voorts boden de in het besluit aangevoerde gronden ook voor de burgemeester geen basis om demonstraties te verbieden of ontbinden of daaraan beperkingen te verbinden ter bescherming van de gezondheid, in het belang van het verkeer en ter bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden.

Sub D: Het besluit is strijdig met artikel 21 van de Verordening: proportionaliteitsvereiste

Artikel 21 van de Verordening vereist dat voorafgaand aan een signalering een lidstaat nagaat of de gepastheid, de relevantie en het belang van de zaak opneming van de signalering in SIS II rechtvaardigen.

Zoals hiervoor bleek, is de enige grond van de signalering om cliënt te beletten dat hij zijn voordracht zou houden tijdens de demonstratie op 6 november 2022. De Verordening (EU) 2016/399, de Schengengrenscode bepaalt onder artikel 6 dat onderdanen van derde landen geen toegang hebben tot het Schengengebied indien zij met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan.

² NRC 4 november 2022, “Inreisverbod complotdenker David Icke oogst kritiek van juristen”

Het besluit tot signalering betekent voor cliënt dat hij niet meer kan reizen naar 26 Schengenlanden. Minder bekend is dat een SIS II-signalering ook de toegang tot een groot aantal derde landen inhoudt, niet alleen in Europa maar ook bijvoorbeeld de Verenigde Staten. Cliënt kan feitelijk het Verenigd Koninkrijk nog maar zeer beperkt verlaten.

Het behoeft geen betoog dat het disproportioneel, om niet te zeggen absurd is om iemand twee jaar lang een feitelijk reisverbod op te leggen om te voorkomen dat hij één voordracht houdt.

Voor zover dit gelegitimeerd zou zijn, had de IND andere bevoegdheden ter beschikking, zoals bijvoorbeeld het geven van een aanwijzing op grond van artikel A2/13 Vreemdelingen-circulaire dat iemand zich dient te onthouden van politieke activiteiten die de openbare orde verstoren, indien daar al sprake van zou zijn. Voor de signalering ter fine van weigering bestaat ook daarom al geen enkele rechtvaardiging.

Deze signalering voldoet dan ook niet aan het evenredigheidsvereiste van artikel 21 van het verdrag en dient ook om deze reden ingetrokken te worden.

Sub E Niet voldaan aan de hoorplicht van 4:8 Awb

Ingevolge artikel 4:8 Awb stelt het bestuursorgaan, voordat het een beschikking geeft waartegen een belanghebbende die de beschikking niet heeft aangevraagd naar verwachting bedenkingen zal hebben, die belanghebbende in de gelegenheid zijn zienswijze naar voren te brengen indien:

- a. de beschikking zou steunen op gegevens over feiten en belangen die de belanghebbende betreffen, en
- b. die gegevens niet door de belanghebbende zelf ter zake zijn verstrekt.

Vaststaat dat cliënt niet voorafgaand aan het besluit in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze naar voren te brengen. Daarnaast is niet gesteld of gebleken dat daarvan met toepassing van artikel 4:11 Awb van kon worden afgezien.

In ieder geval blijkt dit niet uit het bestreden besluit en ook overigens is niet goed voorstelbaar dat een van de omstandigheden genoemd in deze bepaling zich hebben voorgedaan. Immers was al op 18 oktober 2022 bekend dat cliënt voornemens was om naar Nederland te komen, zodat de in onderdeel a genoemde vereiste spoed zich niet heeft voorgedaan. Ook van de overige in dit artikel genoemde omstandigheden was geen sprake.

Het zou geen betoog behoeven dat cliënt door de schending van dit wettelijk vereiste in zijn belangen is geschaad. Zo is in het bestreden besluit onder meer overwogen dat uit de ter beschikking staande gegevens niet is gebleken dat de signalering een ongerechtvaardigde inbreuk maakt op zijn privé- of familie- en of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), terwijl daarover nu juist door de gelegenheid te bieden om een zienswijze uit te brengen de benodigde informatie had kunnen worden verkregen.

In werkelijkheid is de levenspartner van cliënt Nederlands en wil hij in staat zijn om in Nederland levende schoonfamilie te bezoeken. Deze informatie was bekend geweest en

had betrokken kunnen worden bij het besluit indien aan de hoorplicht invulling was gegeven.

Daarnaast had cliënt er de zienswijze op kunnen wijzen dat van de voor signalering vereiste veroordeling of verdenking van ernstige strafbare feiten in zijn geval geen sprake is en had hij zich kunnen uitlaten over de feiten en omstandigheden waarmee hij in de brief van verweerder onterecht in verband wordt gebracht, in het bijzonder antisemitisme en holocaustontkenning.

Door het besluit pas op de donderdagavond voorafgaand aan de zondag waarop de demonstratie zou plaatsvinden bekend te maken heeft verweerder het cliënt bovendien onnodig moeilijk gemaakt om daartegen tijdig rechtsmiddelen in te stellen. Dit getuigt dan ook van onbehoorlijk bestuur.

Het bestreden besluit is daarom ook in strijd met de artikelen 3:2 en 4:8 Awb

Conclusie

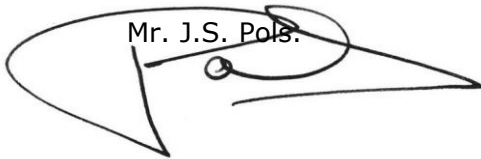
Op grond van het voorgaande, is evident dat de signalering een schending van de fundamentele vrijheidsrechten van cliënt vormt. Daarnaast is dit een gevaarlijk precedent waarmee personen met afwijkende meningen de toegang ontzegd kan worden. Ik verzoek u derhalve het besluit te heroverwegen en de signalering uit het SIS II te verwijderen.

Gezien de disproportionele gevolgen voor cliënt verzoek ik u mij uiterlijk 17 november 2022 te bevestigen dat aan dit verzoek gevolg gegeven is, bij gebreke waarvan op basis van dit bezwaarschrift een voorlopige voorziening gevraagd zal worden bij de Rechtbank Den Haag.

Ten slotte verzoek ik u conform artikel 7:15 lid 2 Awb een vergoeding toe te kennen voor de kosten voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Hoogachtend,

Mr. J.S. Pols.

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized loop on the left and a long, thin horizontal stroke extending to the right, ending in a small hook.